

"KRYSKY" NA VĚTĚ

Ásterv, 11 Áerven 2013

Vydali jsme se na Malou Fatru - mĚitel ZdenĚk a já. Jen tak nalehko... Jedny kalhoty navíc, trekové boty, malý batĚk na vodu, dvĚ triĚka a hlavnĚ velké tĚení na volný víkend spolu. ZaĚalo to úĚasnĚ...

Ubytování jsme nařli v malém wellness hotýlku naproti sjezdovce ve Vrátné. Z nařeho okna jsme vidĚli na PoludĚový GrĚ a z bazénu jsme se kochali krásným výhledem na Chleb. Jeř ubytováním jsme je rovnou k Jánoříkovým dieram. V hotelu Diery jsme si dali velmi lehký obĚd a vydali se plni nadření a sil vzhĚru po ĚebĚmících. MĚla to být jen krátká procházka na úvod víkendu, ale nakonec jsme se dostali aĚ k Malému Rosutci. MĚli jsme jen trochu vody v petce a pomalu na nás zaĚinal jít hlad. PĚi výstupu na horu mĚ pĚpadla malá slabost, ale ten nádherný výhled stál za to. Byl to snad první pĚkný den po dlouhé dobĚ a Fatra nás za tu námahu řdĚme odmĚnila. Sestup byl ponĚkud krkolomnĚjř a nánosy bahna asi vzpomínkou na nedávné lijáky. Tehdy jsme se jeř snaĚili neuřpinit si boty a obleĚení, ale to jsme netuřili, co nás Ěeká dalř den.

Sauny a bazĚn byly luxusní. K tomu ten báĚný výhled a potom skvĚlé víno. Vřchno zaĚinalo prvotĚmĚdnĚ. Na den se hĚeben zahalil do mlhy a nebe se zdálo trochu tĚĚké, ale bĚhem snídanĚ se vř vypaĚmilo a my lanovkou vyjeli na bezmraĚný Chleb. Pamatuji si, jak jsem kdysi řplhala na PoludĚový GrĚ po svĚch. Ne sice jako laĚ mĚla jsem tehdy trochu jiný, ménĚ shovívavý protĚjřek a taky mi bylo o nĚjakých pár let míĚ. Nechala jsem se celkem bez výhrad honit po kopcích jako nadmutá koza. TeĚ jsme se ZdeĚkem vyjeli lanovkou na hĚeben, dali si jednu vychlazenou desítku a vydali se smĚr doprava. Chleb, Hromové a PoludĚový GrĚ. Na tom posledním zmĚném zaĚalo trochu kapat, ale to nás nemohlo odradit od výstupu na Stoh. Ten se mi bohuĚel poĚmĚd nĚjak vyhĚbá a pĚitím vypadá tak impozantnĚ... Moje nadření se pĚi sestupu do sedla zaĚalo kapku vytráčet, protoĚe cestiĚka nahoru se zdála být Ěím dál strmĚjř. Ale poĚmĚd jsme byli plni energie, i kdyĚ kapalo uĚ více, vody jsme mĚli málo a slovo svaĚ nás ani nenapadlo, pĚitím hlad se zaĚal pomalu hlásit.

Asi po sto metrech celkem krkolomného výstupu jsme potkali nĚjaké chlapce z Ostravy. Byli celkem řpinaví a ukazovali nám cestu traverzem po úboĚí hory. Dost se rozpřelo, tak jsme se rozhodli nechat Stoh aĚ na nĚkdy jindy. Pánové nám sice tvrdili, Ěe je to dost bahnité, ale my nevĚĚmící Tomářové jsme si jen s malým úřklebkem mysleli své a vydali se úzkou cestiĚkou do sedla Meziholie.

Cesta byla vcelku ok, alespoĚ ten první kamenitý zaĚátek. To, co jsme zaĚili potom, bylo poprvĚ a za mĚ snad i naposled v ĚivotĚ, protoĚe to místy bylo opravdu o hubu a rozhodnutí, kam řlápnout, sázkou do loterie. ObĚas jsme jeli jako na tobogánu, moje rifle pĚipomínaly spřmontĚrky a hodnĚ Ěasto jsme vzpomínali na zápasy v bahnĚ. V prĚbĚhu posledního sestupu jsem si tĚmĚkrát sedla do kaluĚe jako do bazĚnku a bahno jsem mĚla opravdu vř, vř, vř, snad i v uřích.

Byli jsme snad nejvĚř prasátka mezi vřemi ostatními turisty na celé Malé FatĚ. Ostatní se nechali odradit radami a vydali se pĚes vrchol, ne tak my řnejchytĚejř mezi vřemi". Sestup dolĚ do řtefanové byl bleskový, slunĚko svĚtlo, nohy bolely, ale ĚízeĚ a hlad byly tak veliké, Ěe jsme snad uĚ nic nevnř. Zlatý Bařant dole byl výborný, vypitý skoro na ex a tyĚinky k tomu tím nejlepřím menu, co jsme si mohli pĚát. Po asfaltce do Vrátné to uĚ řlo samo. A veĚer opĚt to samĚ ř wellness, dobrá veĚeĚme a skvĚlé víno.

Poslední tĚmĚtí den ráno jsem cítila snad vřchny sval v tĚle. NechtĚlo se mi ani myslet a pomalu řchla na mř krize kancelĚřských krys po dlouhé dobĚ na výletĚ. Zabalili jsme si vĚci, dali do auta a řchli na malou procházku. To jsme si slĚbili a domluvili. Vyjedeme lanovkou na hĚeben a pak pĚjdeme pro zmĚnu doleva, vybĚhneme na Kraviarské a pĚes dalř vrcholky do sedla PrĚslop. Na mapĚ to vypadalo velmi lehce, prostĚ jako jednoduchá procházka, tĚeba v parku v KromĚřĚi. Ze zaĚátku to tak i bylo. Úzká cestiĚka po úboĚí hory mezi trsy borĚvek, pĚjemné, jen tĚ vĚtrnĚjř poĚasí a slunĚko jakbysmet. První varování - hlavnĚ pro moje nohy - byl sestup do Sedla za Kraviarským. Tam uĚ to ale vypadalo docela nadĚjnĚ. Cesta se dĚlila dolu a nahoru. PevnĚ jsme doufali, Ěe to bude dolĚ, ale do jsme řpatnĚ. Tak jsme si Ěekli, Ěe ten kopeĚek jeř vylezeme nahoru a pak uĚ to urĚitĚ pĚjde samĚ másle...

Chyba lávky - pak jeř dvakrát dolĚ a nahoru a nakonec úplný seřup dolĚ. SedĚli jsme mĚky u obĚda a zírali do blba. Nebyla jsem schopná myslet na nic, snad jen na svou vanu a postel. V autĚ jsme stĚdavĚ spali a stĚdavĚ Ědili.

TeĚ jen vzpomínám, jak jsme se mĚli krásnĚ. Mám sice svalovou horeĚku a rty mi pokryl jeden velký slitý opar, ale pĚiřdu znovu. My, kancelĚřské krysy, pĚeci máme výdrĚ a nadření! PETRA